Professor Monbaliu: "We zien het als een stimulans voor de transplantatiepatiënt om elke dag heel je leven lang een berg overwinnen.

Een topmoment

Met Transplantoux naar de Mont Ventoux

22 juni 2013 was een dag om nooit te vergeten. Onder een strakblauwe hemel bereikten een 50-tal getransplanteerden samen met hun begeleiders de top van de legendarische Mont-Ventoux. Onder hen mijn echtgenoot, Erik Gielis, 58 en tweeënhalf jaar geleden getransplanteerd van een nier en een pancreas, nadat hij 40 jaar diabetespatiënt was geweest en 3 jaar en 3 maanden dialyse had ondergaan.

Kort na zijn operatie hoorde hij van Transplantoux, het project van het Transplantoux-fonds, dat tot doel heeft om getransplanteerden een gezonde sportattitude bij te brengen en weer zelfvertrouwen te geven door hen, mits een goede voorbereiding en begeleiding, de Mont Ventoux te laten beklimmen. Eind 2012 schreef hij zich in voor de editie 2013. Op een infovergadering in Leuven werd het project toegelicht en het trainingsschema voorgesteld. De deelnemers zouden goed begeleid worden, zowel sportief als medisch, dat was duidelijk.

Erik maakte al vlug kennis met de groep rond het Jessaziekenhuis in Hasselt: getransplanteerden en medische begeleiders (dokters, verplegers en andere ziekenhuismedewerkers) van de afdeling nefrologie. Minimum tweemaal

per week gingen ze samen spinnen of fietsen. Door de extreem lange en koude winter kwam het buiten fietsen moeilijk op gang, maar naarmate 22 juni naderde, werd dat ruimschoots goedgemaakt. Ondertussen werden stevige vriendschappen gesmeed tussen patiënten en begeleiders.
Naast een zestal deelnemers met een niertransplantatie, waren er in de Hasseltse groep ook nog enkelen met een nieuwe lever. De hechte groep werkte een mooi trainingsschema af, waarbij het tempo en de lengte van de ritten langzaam werd opgedreven. Begin mei brachten ze samen een stageweekend door op een camping in de Eifel, waar de ouders van verpleger Dimitri hun vaste vakantieplaats hebben. De pittige ritten die hier op het programma stonden, waren een goede test voor hun uithoudingsvermogen.

Behalve het 'programma Hasselt' waren er de 7 grote oefenritten die Sporta inrichtte, evoluerend van kort en vlak (Circuit van Zolder) tot lang en zwaar (Herbesthal). Immers, Transplantoux haakt zijn karretje aan het grote jaarlijkse Sporta –evenement Mon Ventoux en draait mee in die omkadering.

20 juni vertrok Transplantoux met 2 bussen vanuit Leuven en een vanuit Kortrijk.
Het is pas daar dat ondergetekende in beeld komt, want zij mocht als echtgenote mee op deze vierdaagse naar de Provence.
Nog voor we op onze bestemming arriveerden, voelde ik me al helemaal thuis in de groep Hasselt. Na een rit van 12 uur en een heerlijk Frans diner in onze prachtige witte Transplantoux-tent, konden we ons installeren in onze vakantiehuisjes op 'Domaine des Pins': gerieflijke moderne woningen met alles erop en eraan (helaas ook mieren) op een mooi domein met zwembad. Daar konden we op dag 2 ons hart ophalen. De die-hards gingen nog wat fietsen, maar niets moest op deze rustdag. Groep Hasselt vond spontaan de weg naar ons terras, in de namiddag voor koffie en taart en 's avonds voor een glas. Dat was niet onze verdienste (van Erik en mij), maar geheel die van het populaire duo Bie en Anita (diëtiste en receptioniste in het Jessaziekenhuis), die met ons een huisje deelden en als een magneet op de groep werkten. Wel gezellig.

Op dag 3 zou het gaan gebeuren.
Om half 8 's morgens vertrok de bus, onder een stralende zon. Stilte en concentratie onderweg. Wat een contrast met de ambiance op de startplaats in Sault. Luide muziek, een massa fietsen en fietsers (2500 bij Sporta ingeschreven deelnemers), schitterende kleuren. In dit bont gewemel: een honderdtal Transplantoux-ers in fris blauw-wit.
Ik mocht met een camionette mee naar boven. Daar kon het wachten beginnen. Uren heb ik op die top gestaan, zonder me een seconde te vervelen. Links keek ik in de diepte, waar ik uitgetelde fietsers de allermoeilijkste laatste meters zag afmalen. Sommige te voet, andere met een duwtje in de rug, een enkeling met gemak. Dan gingen ze de bocht in, zodat ik ze even uit het oog verloor. Lang genoeg om ze als een ander mens de bocht uit te zien komen voor de allerlaatste vlakke meters. Stervend voor de bocht, herrezen erna. Allemaal kwamen ze gezwind over de streep, vaak geëmotioneerd, maar niet uitgeput, tenminste niet op dat moment. Het was een schouwspel waar ik niet genoeg van kreeg.

De eerste Transplantoux-deelnemers klokten af op minder dan 2u30. Gert en begeleider Yvan arriveerden als eersten van onze Hasseltse groep. Ik vroeg of ze Erik onderweg nog gezien hadden. 'Ja, op de laatste bevoorradingspost, net voor Chalet Renard. Hij zag er nog fris uit.' Kleine geruststelling, maar dat was wel nog voor het echte zware werk moest beginnen. Na ruim drie uur herkende ik zijn felblauwe fiets op het laatste helse stuk. Geflankeerd door 2 begeleiders zag ik hem afzien en moeizaam vooruit komen, maar hij zat tenminste nog op zijn fiets. Toen hij achter de bocht verdween, was het gespannen afwachten. Ik schatte dat het nog wel even zou duren, gezien zijn tempo.

'Daar komt Erik,' riep fotograaf Luc onverwacht snel, zijn fototoestel al in aanslag. Ik zag een man gezwind met één hand in de lucht aankomen en dacht: dat kan niet.
Maar hij was het. Met zijn rechterhand hield hij een kartonnen bordje omhoog met daarop één woord: BEDANKT. Ontroering alom: bij hem, bij mij, maar ook bij de omstaanders, waaronder de dokters van Hasselt, die Erik er later nog persoonlijk over zouden aanspreken. Dokters met een hart!

Zo goed als alle Transplantoux-deelnemers, en in ieder geval al die van Hasselt, haalden de top, wat voor een enorm gevoel van ontlading, vreugde en solidariteit in de groep zorgde.
Dat bereikte een climax later op de dag, bij ons 'laatste avondmaal' in de witte tent. Nadat dokter Monbaliu, chrirurg in Leuven en drijvende kracht achter het project, de nodige bedankingen had uitgesproken, pakte hij zijn gitaar om samen met fluitist Erik en zanger Stan van Samang (peter van het project) het Transplantouxlied 2013 in te zetten. Van een lied van 3 minuten (op melodie van The Wild Rover) maakten ze een show van een half uur. Iedereen stond recht en beleefde al zingend, klappend en stampend een tweede top-moment op die 22e juni.

Lut Geypens